

Záver

Po vyššie uvedenej analýze a syntéze môžeme konštatovať, že väčšina hypotéz bola v práci potvrdená. Hypotéza o postupnom zanikani mäkkého „š“ je potvrdená, taktiež sa potvrdil aj zánik pôvodnej dlholúckej konjugácie verba „byť“ a ostatných slovies, ktorých flexia sa prispôsobila časovaniu slovies obciam v povodí Tople. Z morfolologickej roviny je potvrdená hypotéza o zániku relačnej morfémy „-uť“ v G pl. Niektoré hypotézy však potvrdené neboli. Gramatická prípona „-ach“ v L pl. sa realizuje v ženskom rode a realizácia tvrdého dlholúckeho „s“ v skupine „str“ a pred zmäkčujúcou samohláskou sa zachovala dodnes. Popri týchto nových javoch boli zistené aj ďalšie jazykové zmeny v skúmanom nárečí, ktoré bližšie popisujeme v kapitole č. 5 (Syntéza).

Z histórie je nám známe, že väčšie, početnejšie národy a štáty si podmaňovali tie slabšie, menej početné. Podobne je to aj v našich nárečiach. Kvantitatívne menšinové dlholúcke nárečie sa lingvisticky prispôsobuje nárečiu susednému, väčšiemu – v tomto prípade ide o dialekt obcí v povodí Tople. Ale prispôsobovanie sa neprebíha absolútne, ale len do takej miery, pokiaľ uvedená asimilácia neprebíha na úkor kvality. Pod kvalitou v tomto prípade rozumieme také lingvistické prvky v dlholúckom nárečí, ktoré sú viac prispôsobené spisovnému jazyku ako nárečové prvky potoplianskych obcí. Z uvedenej skutočnosti nám vyplýva, že tie javy, ktoré sú paralelnejšie k spisovnému jazyku, sa nezmenili, neasimilovali sa s potoplianskou severošarištinou. Ak by proces asimilácie prebiehal inak, bolo by to z hľadiska spoločenskej integrácie nelogické.

Dovoľujeme si vyjadriť nádej, že naša práca splnila svoj stanovený cieľ, ktorý je uvedený v abstrakte a je prínosom v oblasti dialektológie, čím nám pomáha komplexne poznávať národný jazyk.

